

mijmering

ouders

Ik sprak met een vriendin over de diepere dingen van het leven. Glaasje wijn, stukje kaas erbij, we waren het er wel over eens dat de inwendige mens niet alleen van het Diepere, ook wel het Hogere, Liefde, God of het Al genoemd, kan leven.

We hadden het over onze levens die gedeeltelijk synchroon verliepen. Zelfde buurt, zelfde school, zelfde milieu, gedeeltelijk dezelfde interesses, een leven met – niet dezelfde - partners en kinderen. We vonden van elkaar dat we het niet zo slecht hadden gedaan, ieder voor zich keken we daar anders tegenaan. Een mens is nooit klaar, daar waren we wel achter. En als we dachten dat we er bijna waren kwam er wel weer iets waardoor we weer opnieuw moesten beginnen.

Ondanks het feit dat we beiden de zestig zijn gepasseerd blijken onze levens onder de oppervlakte nog steeds te drijven op wat we van onze ouders hebben meegekregen. We denken dat we zélf beslissingen nemen, keuzes maken, richting bepalen, maar goed beschouwd blijven we reageren als kind van onze ouders, al is het maar in omgekeerde zin. Weten we jarenlang zeker dat we dat niet, juist niet doen, het lijkt erop dat we dat in toenemende mate weer wel doen naarmate we ouder worden. Terugkijkend lijkt het leven één lang losmakingsproces van onze ouders. Mijn vriendin had geen fijne ouders. Tot op de dag van vandaag is ze bezig haar leven anders te leven dan het haar is voorgeleefd. Dat geeft strijd, pijn en spijt. Dat laatste om het kind dat ze ooit was, dat argeloos dacht dat wat ouders deden juist was.

‘... geef mij terug de ogen van een kind, opdat ik zie wat is en mij toevertrouw ...’ dichtte Huub Oosterhuis al weer lang geleden.

Het leven zit maar raar in elkaar. We beginnen met ons toe te vertrouwen, we kunnen niet anders. Vervolgens doen we onze uiterste best om ons los te maken en waar verlangen we naar in de herfst van ons leven: jawel, naar toevertrouwen!